

עפ"א (חיפה) 34261-09-14 - אדוארד בלאו נ' עיריית חיפה

עפ"א (חיפה) 34261-09-14 - אדוארד בלאו נ' עיריית חיפה המחוזי חיפה

עפ"א (חיפה) 34261-09-14

אדוארד בלאו

נגד

עיריית חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[10.07.2015]

כבוד השופט אברהם אליקים

פסק דין

מבוא וטיב המחלוקת

המערער פנה בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטת בית משפט לעניינים מקומיים בחיפה שניתנה בתיק ב"ש 45/14 ביום 15.6.2014, לפיה נדחתה בקשת המערער להארכת מועד להישפט, בעקבות דו"ח חניה בסכום של 100 ש"ח שניתן בקשר לרכב שבבעלות בתו. הערעור שאמור היה להיות מוגש בחלוף 45 יום (שחלפו ביום 1.8.2014) ביום הראשון בתום פגרת בית משפט-1.9.2014, הוגש ביום 14.9.2015, כמעט שלושה חודשים לאחר מתן ההחלטה. לטענת המערער הערעור הוגש באיחור בשל טעות בתום לב לגבי המצב המשפטי, לטענתו בקשתו עומדת במבחנים למתן הארכת המועד, לטענתו במקרה זה אין פגיעה בסופיות הדין, מצבה של המשיבה לא השתנה לרעה בעקבות האיחור, שכן היא אינה נוקטת בצעדים כל שהם לגביית החוב, ומדובר בסכום שאינו מהותי ביחס להיקף פעילותה של המשיבה. המבקש טוען כי סיכוי הערעור להתקבל, שכן בית משפט קמא ביסס קביעתו בדבר מסירת ההזמנה לדין על מסמך המצביע כי לא הייתה מסירה. המבקש מוסיף כי בית משפט קמא לא זימן את המבקש, לא שמע את טענותיו, על כן יש להאריך המועד למניעת עיוות דין.

המשיבה מתנגדת לבקשה, היא סבורה כי הטענות שהעלה המבקש אינן מקימות נסיבות כפי שצוינו בפסיקה ואשר מצדיקות קבלת הבקשה.

המבקש בתשובתו לבקשה, שב והדגיש שיש לקבל הבקשה, הוא הבהיר כי ב"כ המשיבה לא הצביע על נזק שייגרם למשיבה בשל קיום הליך הערעור, מה גם שלא טען לפגיעה באינטרס ההסתמכות.

דין

לאחר עיון בבקשה ובתגובות הצדדים, הגעתי למסקנה כי יש לדחות את הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטת בית משפט קמא מיום 15.6.2014 ובנסיבות אלו להורות על מחיקת הערעור.

אקדים ואבהיר למערער טעות בסיסית בהבנת מכלול העניינים בהתייחסו רק לשאלה, מהו גובה הנזק שייגרם למשיבה אם יתקיים דיון בערעור, על הפרק גם זמנם של כלל המתדיינים האחרים שהוא משאב יקר ערך, בענין דומה (אם כי בהליך אזרחי) נקבע על ידי בית המשפט העליון כך:

"גם מימוש זכות דיונית צריך להיעשות על-פי עקרון המידתיות, במידה שאינה עולה על הנדרש במכלול הנסיבות (ובהן, בין היתר - סוג ההליך, שווי נשוא ההליך, מיהות בעלי הדין, מועד היווצרות העילה נושא ההליך, סוג הנזק: גוף או רכוש וכיוצ"ב, אופי הזכות הנפגעת, הסוגיה המשפטית בה מדובר, טיב הטענות הערעוריות, השלכות הרוחב שיש להכרעה במחלוקת ומספר הערכאות שכבר דנו בנושא). חריגה ממשית מעקרון המידתיות עלולה במקרים מסוימים לעלות כדי שימוש לרעה בהליכי משפט ועילה לחיוב בהוצאות, אף לאוצר המדינה, שכן מהלך כאמור גורם לעומס מיותר על מערכת המשפט ולפגיעה באותם מתדיינים המנהלים הליכים לגיטימיים והמתנינים ליומם בבית המשפט, כשהטיפול בעניינם משתנה ונדחה נוכח הצורך לעסוק בהליכי סרק. זו המשמעות האמיתית של הביטוי השחוק 'זמנו היקר של בית המשפט', שלאמיתו של דבר הוא זמנו היקר של ציבור המתדיינים ולא של בית המשפט, שאינו אלא נאמנו של ציבור זה, וזמנם של אותם בעלי דין נמסר כפקדון בידיו ואין הוא רשאי למחול בשמם על השחתתו לשווא" (רע"א 646/14 אשטרם חברת קבלנות בע"מ נ' ניו קופל בע"מ, [פורסם בנבו] פסקה 9 (8.5.2014).

המערער מלין על דו"ח חניה בסכום של 100 ₪ (שגדל בעקבות קנסות ופיגורים לדבריו לסכום של כ-620 ₪), הדיון הראשון בערעור נדחה לבקשתו מאחר וסיים את חוג לימודיו בבית ספר למשפטים והוא תכנן טיול לחו"ל, סמוך לפני הדיון קבעתי כי על המערער להיות ערוך לשאלה כיצד ניתן היה להגיש הערעור במועד בו הוגש (בחלוף יותר מ-45 יום), המערער התייצב לדיון ביום 23.6.2015, מבלי שהגיש בקשה להארכת מועד ומבלי שהיה מוכן להסביר את האיחור ולנמק הצדקה לקיים דיון, בקשתו הייתה שלא לקיים דיון באותו יום כדי לאפשר לו להגיש בקשה מתאימה, בהחלטתי הבהרתי כי בוזבז זמן שפוטי יקר ערך באותו יום והמלצתי למערער לשקול המשך ההליכים בתיק.

המערער בחר להגיש בקשה להארכת מועד שאין בה הצדקה לשוב ולקבוע דיון בערעור שהוגש לאחר המועד. אפנה למסגרת הנורמטיבית לעניין הארכת מועד להגשת ערעור כפי שנקבעה למשל ע"י כב' השופט ס' גובראן:

"מכל המקובץ עולה כי ככלל, הארכת מועד בדין הפלילי תינתן מקום שבעל הדין שאיחר בהגשת הערעור (או הבקשה) הצביע על טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור. במסגרת זאת, יש להביא בחשבון מספר שיקולים, כאשר המרכזיים שבהם הם הסיבה לאיחור ו-סיכויי ההליך המרכזי. זאת ועוד, יש גם לתת את הדעת לשיקולים השונים המפורטים לעיל בעניין מהדנה, וביניהם: משך האיחור בהגשת הערעור או הבקשה; האינטרס הציבורי בהכרעה בהליך; חשיבות הזכויות העלולות להיפגע מאי מתן האורכה; ועוד. לבסוף, ובהתייחס לדין הפלילי ומאפייניו הייחודיים, כאמור לעיל, הנטל הרובץ על הפרט להוכיח קיומו של טעם להארכת מועד קטן מהנטל הרובץ על כתפי המדינה..." בש"פ 8197/13 אמסלם נ' מדינת ישראל מיום 8.1.2014.

החלטת בית משפט קמא ניתנה ביום 14.6.2014, המערער הגיש את הערעור רק ביום 14.9.2014, כשעיקר טענתו של המערער כי האיחור נבע מטעות במצב המשפטי באשר למניין ימי הפגרה.

בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה, על המבקש ארכה להצביע על טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור, שבמסגרתה יובאו בחשבון שיקולים מרכזיים נוספים בהם סיכויי ההליך המרכזי. טעות במצב המשפטי כנטען על ידי המערער אינה נימוק המהווה טעם ממשי המניח את הדעת והמצדיק מתן ארכה להגשת הערעור. אמנם לדבריו סיים את לימודי המשפטיים, אך המתנה למשך כ-3 חודשים אינה מתיישבת עם הוראות סדר הדין הפלילי.

באשר לסיכויי ההליך אף הם קלושים, בראש ובראשונה אפנה לנוסחו של כתב הערעור, המערער מלין על כך שהוא קיבל את פסק הדין "מבלי שקיבל העתק מכתב ההגנה", והוא תוהה מדוע בית משפט קמא לא בירר את נושא העדר "כתב תביעה ותגובה" ומוסיף כי בית משפט קמא דן בכתב התביעה בהעדר הצדדים. מיותר לציין כי עסקינן בהליך פלילי, שאין בו לא כתב תביעה ולא כתב הגנה, קיים דו"ח חלוט שהוא כתב האישום ותו לא ולכן מדובר בערעור נעדר כל בסיס משפטי ומוטב היה כי המערער היה מתייעץ עם עורך דין.

המערער טוען כי לא די במשלוח הודעת תשלום הקנס בדואר רשום ויש צורך במשלוח בדואר רשום יחד עם אישור מסירה, טענה זו אינה נכונה, ואינה עולה בקנה אחד עם לשון תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי התשל"ד-1974, הקובעת כי: "רואים את ההודעה על ביצוע העבירה.. כאילו הומצאה כדין...אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, ...". על כן אין חובה למשלוח ההודעה בדואר רשום עם אישור מסירה.

אפנה בעניין זה להחלטתו של כב' השופט א' שהם:

"למעלה מן הנדרש,לא ידע על דבר הדו"ח שהוגש נגדו, שוכנעתי, כי המבקש לא הרים את הנטל לסתור את "חזקת המסירה", אשר קמה משהציגה המשיבה אישור אלקטרוני המעיד על משלוח הדו"ח בדואר רשום. על משמעה של "חזקת המסירה" עמדתי ברע"פ 106/15 קריב נ' מדינת ישראל (20.1.2015), באומרי כי: "מחוקק המשנה קבע את 'חזקת המסירה', אשר לפיה, בעבירות מסוימות, משלוח הודעה או הזמנה למשפט, באמצעות דואר רשום, מעביר את הנטל אל כתפי הנמען, להוכיח כי הוא 'לא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל' (ראו גם: רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015)).". רע"פ 3836/15 סעד נ' עיריית נהריה (8.6.2015).

המשיבה פעלה כדין, עת המציאה את הודעת תשלום הקנס בדואר רשום, לכתובתה של הבעלים הרשום של הרכב והיא בתו של המערער, ואפנה לתקנה 41(ב) לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 הקובעת כי הודעת תשלום קנס חדשה תומצא לבעל הרכב הרשום ברשות הרישוי, על כן משלוח הודעת תשלום הקנס בדואר רשום לכתובת בעלת הרכב נעשה כדין. ומעבר לכך המשיבה לא הייתה חייבת לשלוח את הודעת תשלום הקנס למערער אף אם לטענתו היו בינו לבין המשיבה התכתבויות בעבר בקשר לדו"חות אחרים שניתנו בקשר לרכב האמור.

וככל שמדובר על סתירת חזקת המסירה, בתו של המערער אליה בוצעה לכאורה המסירה חייבת היתה להודיע עמדתה כחלק מהבקשה שהוגשה לבית משפט קמא, משבחרו המערער ובתו שלא לצרף לבית משפט קמא את עמדת הבת בעלת הרכב, בדין נדחתה הבקשה ללא דיון ולכן גם לא היתה הצדקה להגשת הערעור.

אחזור ואדגיש כי מדובר בדו"ח חניה שניתן ביום 1.6.2005, לפני כתשע שנים, על סך של ₪100, החוב עומד כיום לטענת המערער על סך של ₪620, איני סבור כי בנסיבותיו של מקרה זה ייגרם למערער עיוות דין.

למערער טענות נוספות בעניין משלוח הודעות הקנס, כך למשל טוען כי חובת ההוכחה בדבר משלוח ההודעה רובץ על הרשות המנהלית, טענה שאינה נכונה לאור חזקת המסירה.

לאור האמור לעיל, הנני סבור כי המערער לא עמד בנטל להוכיח כי במקרה זה קיים טעם ממשי המניח את הדעת למתן ארכה להגשת הערעור. אשר על כן הנני מורה על דחיית הבקשה.

לפנים משורת הדין לא אחייב את המערער בתשלום הוצאות.

לאור כל האמור לעיל אני מורה על מחיקת הערעור.

ניתן היום, כ"ג תמוז תשע"ה, 10 יולי 2015, בהעדר הצדדים.